

ва покажи ми, сестро, какъ правишъ ти твоето гнѣздо, та и азъ да се науча“. — „Ела следъ мене“, каза ласовичката и литнала къмъ рѣката. „Сега лапни отъ тази калъ, съседе“, каза пакъ тя и взела съ човчицата си малко тиня, за да му покаже какъ да направи това. „А, видѣхъ, видѣхъ, то било лесна работа“, отговорило врабчето, и литнало пакъ следъ ласовичката, безъ да се допре до калъта. Като стигнала до кжщата, ласовичката залепила калъта на гредата и пакъ му показвала какъ се прави това. „Разбрахъ, разбрахъ, не било голѣма философия да се лепи калъ на греда“, казвало врабчето и гледало отстрана какъ се старее трудолюбивата ласовичка. Много пжти ходила тя при рѣката и донасяла по парченце

калъ, което залепяла грижливо на гредата, а врабчето я следвало навредъ, но ни веднажъ не потопило човчицата си въ тинята. Като налепила единъ редъ калъ, ласовичката започнала да пренася сламки една по една и да ги лепи върху калъта. „Ето какъ става здраво гнѣздо, съседе: ще лепишъ единъ редъ калъ, единъ редъ сламки, после пакъ калъ, пакъ сламки, докато остане само една дупка за влизане въ гнѣздото“. — „Зная, зная“, казвало врабчето, „сега всичко видѣхъ и разбрахъ“. — „Ехъ, съседе“, рекла най-сетне ласовичката, „не ще се научишъ ти никога да си правишъ гнѣздо, както трѣбва, защото не смѣешъ човката си въ калъта да натопишъ, а безъ трудъ нищо не може да се научи“.

Гласътъ на детето

Татко мили, азъ съмъ гладно,
босо, голо, безъ тетрадка,
и очаквамъ да те видя,
да ти дамъ цѣлувка сладка.

Другитѣ деца, о татко,
какъ облечени сж вситѣ,
и съ тетрадки, книги нови
тѣ сж винаги честити.

Азъ пкъ нищо нямамъ, татко,
гладно ходя да се уча,

та и азъ катъ всички други
нѣщо ново да науча.

Менъ когато моливъ трѣбва,
азъ при тѣхъ отивамъ, плача,
искамъ имъ, а нѣкои почватъ
тамъ съ смѣхъ да ме закачатъ.

Колко пжти пкъ ги виждамъ,
щомъ ги пуснатъ да отдъхнатъ,
какъ тѣ весело играятъ
и симитъ въ устата пхатъ.